

Rachel Renée Russell

PRIETRANKOS dienoraštis

Ne itin
pasakiško
gyvenimo
istorija

Alma littera

Tik ABSOLIUTI
PRIETRANKA gali
ryžtis RAŠYTI
DIENORAŠTĮ!

Tokios SUMAU-
TOS dovanos gy-
venime nesu gavusi!
Norėjau bliauti
visa gerkle:

„Ma, man
nereikia IDJOTIŠKOS knygiukštės su
282 TUŠČIAIS puslapiais!“

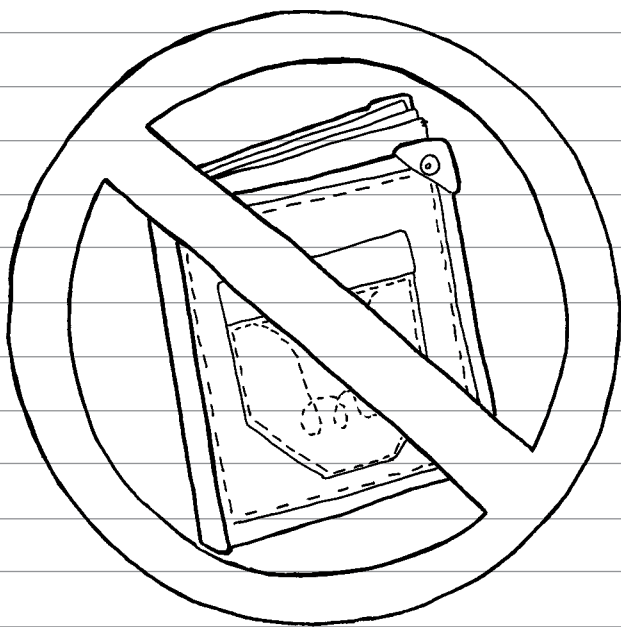

Man iš tiesų REIKIA
„išsipasakoti savo
mintis ir jausmus“
– savo draugams
per nuosavą
mobilųjį tele-
foną.

Pala! Kokia aš kvaiša. Vis pamirštu. Aš juk neturiu jokių draugų. KOL KAS. Bet tokia padėtis gali akimirkiniu pasikeisti, tad privalau būti tam pasirengusi. Su nauju, blizgančiu mobiliuku!

O tuo tarpu neketinu NIEKO daugiau rašyti šiame dienoraštyje.

NIEKAD! NIČNIEKO!

Keista, bet tokie
dalykai visada
pataiso man ūpą.

➔
Aš prastai
nusiteikusi!

Tačiau iš mano
ketinimų išėjo ŠNIPŠTAS!

Apie vidurdienį į mano kambarį linksmi išvytravo
mama ir pareiškė, kad pietums visa šeima kepsime mėsą
ant grotelių.

– Brangute, greitai renkis ir eikš į kiemą, – paragino
ji. – Bus SMAGU!

Aišku, aš anaipol nebuvau nusiteikusi smagintis ir te-
norėjau, kad mane paliktų ramybėj.

Be to, man nepatinka trainiotis mūsų kieme, nes ten mačiau įspūdingo dydžio vorų.

O vorų aš privengiu – jie man šlykštūs.

Beje, gydytojas nustatė man alergiją visokiems kraujasiurbiams, kaip antai vorams, uodams, dėlėms ir vampyrams.

Mano šūkis:
SAUGOKIS
kraugeriu!
Jie pavojingi!

Tačiau,
išslinkusi
į kiemą,
pamačiau
išsipusčiusį
tėtį: buvo
užsivožęs

virėjo kepurę ir prisijusęs prijuostę, kurias padovanojome jam pereinant Tėvo dieną.

– O kam reikia klausos aparatą purkšti dažais? BAIŠI nesąmonė! – purtydama galvą numykė Chloja, turbūt laikydama mane visai apgailėtina. Zoje jai pritarė.

Tada jau aš nutūkiau ir užrikau ant jų abiejų:

– O žinot, kas man atrodo NESĄMONĖ? Nesąmonė būtų TATUIRUOTIS Nacionalinės bibliotekų savaitės proga!

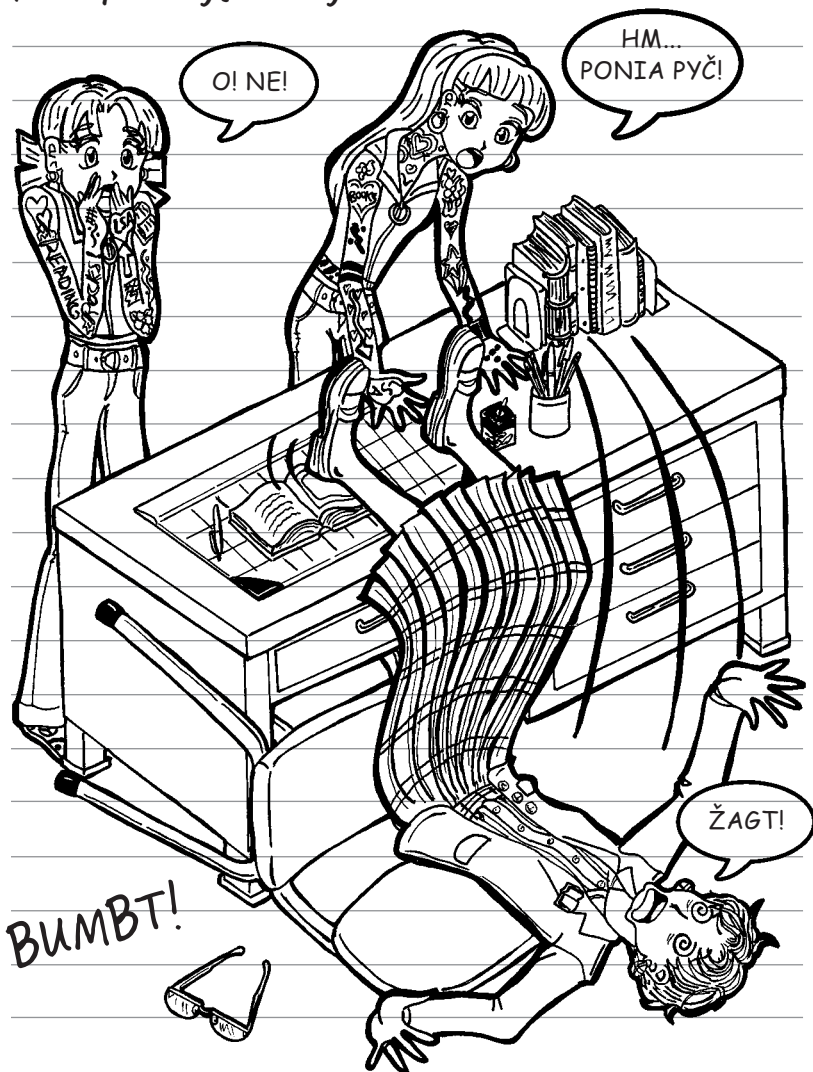
Tiesa, pasakiau tai tik mintyse, ir niekas, be manęs, to neišgirdo.

– Na, purškiami dažai ir tatuiruotėms naudojamas rašalas yra... hm... lyg ir panašūs, bent iš spalvos, tai įtariu, kad ir jam esu alergiška, – pasakiau. – O man dėl to labai apmaudu, nes kada nors gyvenime tikrai norėčiau pasidaryti tatuiruotę.

– Na, jeigu tai sveikatos problema, tada aišku. Tiesa, Zoje? Klausyk, bet gal tu padėtum mums išsirinkti tatuiruotes? – mėgino pakelti man ūpą Chloja.

– Aha, paprašykim tėvų dar šį savaitgalį nuvežti mus į tatuiruočių saloną! – džiugiai pasiūlė Zoje. – Oi, kaip nekantrauju pamatyti ponios Pyč veidą, kai ji išvys mūsų tatuiruotes!

Na, aš tai jau maždaug įsivaizdavau, kas bus, kai ji pamatys Chloją su Zoje...

Vargšė ponia Pyč! ☹️

Tačiau toji suplėšyta, sulaužyta ir į šipulius sutraišk-
kyta košė šalikelėje nė iš tolo neatrodė tokia bjauri,
kaip paskutinis Makenzės įžeidimas.

– O varge! Ar tai buvo tavo kūrybos darbelis?! Kokia nelaimė! Žinai, o gal užmesk ant jo kelis vabalus ir galėsi pateikti kaip šiuolaikinio meno instaliaciją, pa-
vadintą „Maksvelo parazitai ant šiukšlių krūvos“?!

Nusikvatojusi kaip ragana, ji pagaliau kraipydamasi nu-
švytravo šalin. NEKENČIU, kai Makenzė taip maivosi!

Liūdnai nulydėjau akimis tarakonomobilį, kuris nurie-
dėjo gatve ir dingo už kampo.

Pirmąkart gyvenime troškau šiltai ir sausai sėdėti
jame – ir važiuoti tolyn nuo čia. Kuo toliau nuo Ma-
kenzės. Kuo toliau nuo draugų, kurie nė velnio man NE
draugai. Kuo toliau nuo Vestčesterio vidurinės mokyklos.

Aš niekada joje nepritapsiu, ir man jau mirtinai nu-
sibodo net stengtis. Susmukau ant šaligatvio krašto,
greta sutraiškymo savo paveikslo, ir apsiverkiau. Lie-
tus prapliupo ir vėl, bet man buvo nė motais.

Sėdėjau ten turbūt visą amžinybę, bandydama kaip nors surikiuoti galvoje mintis, kai staiga pastebėjau, kad liovėsi liję. Bent jau ANT MANĖS.

O tada užuodžiau pažįstamą Snuggle audinių minkštiklio, Axe tualetinio vandens ir saldymedžio saldainių kvapą.

Pakėlusi galvą, nustebau ir kiek sumišau, pamačiusi greta stovintį Brendoną, kuris laikė virš manęs skėtį.

- Kas... nutiko?

Aš neatsakiau.

